

Reforma de l'impost de societats. Quixotesca decisió

written by Ferran Planell | 17 d'octubre de 2016

En un regne, el nom del qual ja fa massa que ens obliguen a recordar, hi ha dos senyors feudals que estan a càrrec de l'economia i de la hisenda. Són nobles d'un castell que no està envoltat de platges paradisiàques, sinó de molins de vent i altiplans. Mà amb mà, s'enfronten decidits, encoratjats i valents a la crisi que enterboleix els seus paratges i a l'amenaça de sanció de les terres de més enllà.

Quals Quixot i Sancho Panza, abillats no a l'antiga usança, sinó amb vestit i corbata, esgrimeixen les seves llances encertant de ple les bellugadisses aspes que giravolten lliures dalt les façanes d'emblanquinats molins. Embriagats primer per l'excés de poder que confereixen les majories absolutes i atordits després pel llarg pelegrinatge de la incertesa a què els han abocat uns resultats més adversos, no són conscients que si malmeten les pales, la mola que premsa el gra s'aturarà. Ells no entenen que sense farina el poble es morirà de gana, són nobles senyors, cavallers de l'edat mitjana que es desviuen per un rei.

D'aquests personatges que he caricaturitzat, en sabeu prou bé quina és la seva real fisonomia. Estic segur que els heu reconegut de seguida. Són aquells que ara que estan en funcions, no se n'estan, i funció rere funció, fan volar coloms tot traient conills del barret de copa.

Estan convençuts –i d'aquí la referència feudal– que el poble els ha de ser servil. I no tan sols això, sinó que pensen que els pobles que els envolten i que conformen allò que anomenem Europa, deuen estar si més no tocats per l'estupidesa i es deixaran enganyar amb un parell de caramels.

Clar que després de veure la cara de De Guindos i els seus

interlocutors a l'última reunió de l'ECOFIN, molt em sembla que creure-se'l no se'l creien gaire. Brussel·les ja està farta de coloms i de conills. Que en Montoro s'esforci a avançar la recaptació apujant el tipus de l'ingrés a compte de l'impost de societats a unes 9.000 empreses, potser li evitarà una sanció a l'Estat, però no infondrà pas cap dosi de confiança vers la comunitat europea.

A hores d'ara tothom sap que dos i dos fan quatre i aquest tipus de mesures, no són res més que allò que s'anomena xutar la pilota endavant, o el que és el mateix, en l'idioma castellà, "Pan para hoy, hambre para mañana".

De fet ja ens hi tenen acostumats, puix no és el primer cop que ho fan; com també van intentar falsejar el dèficit del 2012, retenint les devolucions per l'impost sobre societats i diferint-les al 2013. Tot i que llavors se la van haver d'embeinar, doncs els europeus se'n van adonar i els van recordar que la comptabilitat creativa ja estava molt vista. Però i què? Ells són cavallers que defensen a capa i espasa, allò que senzillament els hi abelleix i com que els va venir de gust –electoralment– dir que no pujarien els impostos, doncs, senzillament se'ls cobren quan els hi convé.

Certament no és una major càrrega impositiva per a les empreses, però sí que els desbarata el seu pressupost de tresoreria. Les societats que tenen una xifra de negoci superior als deu milions d'euros, com és el cas de les que es veuen afectades, acostumen a funcionar com cal i la seva administració i gestió es mou dins d'uns paràmetres acuradament planificats. Que a quatre dies del proper pagament a compte –20 d'octubre– hagin d'ingressar a hisenda més del que tenien previst, de ben segur que trastoca la liquiditat de qualsevol d'elles. I encara més, si tenim en compte que a tan sols dos mesos vista –20 de desembre– hauran de tornar a passar per caixa amb idèntiques condicions.

Això sí, seguint amb el refranyer popular, qui no es consola

és perquè no vol. Que ben bé la meitat de les companyies afectades siguin catalanes –com no podia ser d'altra manera–, potser farà reflexionar a més d'un empresari sobre la conveniència del procés. Com sempre, un cop més, haurem de mostrar el nostre agraïment a aquesta manera quixotesca de fer, que tenen els d'allà.

A veure si els d'aquí, mentre Don Quixot, el seu fidel escuder Sancho Panza i –perquè no afegir-los– la resta de la cort, segueixin veient castells on hi ha hostals, grans exercits on hi ha un ramat de bens, princeses on hi ha pageses i confonent gegants amb molins de vent, aprofitem per alliberar el nostre castell.